Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 125 van 16 september 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. TCHOUTA**
Livornostraat 66/2
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2024 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing waarbij de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd geweigerd.

Op 26 mei 2023 diende verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van zijn wettelijke partner die over een verblijfsrecht in België beschikt.

Op 20 september 2023 werd de weigeringsbeslissing van de CGVS vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 28 februari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 26§4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: K. M.
Voorna(a)m(en): N.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (…)
Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: (…)
Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

Op datum van 26/05/2023 heeft betrokkene zich aangeboden in de gemeente om een aanvraag in te dienen op basis van gezinshereniging artikel 10 van haar wettelijk geregistreerde partner D. K. A. RR: (…). Zij werd op 26.05.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis.

Betrokkene is echter niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten cf. artikel 12bis, §1: "de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, de dient aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger [...]." Cf. 1°- 4° kan de vreemdeling echter de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfsplaats en dat gaat als volgt:

"1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

"2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;"

"3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

"4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Eerst en vooral toont betrokkene niet aan wanneer hij België is binnengekomen. Noch in zijn verblijfsaanvraag noch in het administratief dossier heeft onze dienst zicht op een nationaal paspoort, aankomstverklaring, een verklaring op eer, eventuele binnenkomststempels in zijn reisdocument, trein/vliegtuigtickets, etc...

Op basis van de stukken in het dossier kan onze dienst enkel concluderen dat betrokkene met de voorgelegde stukken niet is vrijgesteld van de visumplicht. Bijgevolg concluderen wij dat betrokkene visumplichtig is. Er werd echter geen visum voorgelegd. Betrokkene voldoet dus niet aan 1° en van het hierboven vernoemde artikel. 2° is hier op basis van de voorgelegde stukken niet van toepassing.

Ten tweede toont betrokkene cf. °3 geen buitengewone omstandigheden aan die hem verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst. Nergens in de aanvraag wordt hiervan melding gemaakt. Ook worden er geen stukken bij de aanvraag gevoegd die aantonen dat er beroep wordt gedaan op °3. Bij gebrek hieraan kunnen wij dit niet in aanmerking nemen. °4 is hier, op basis van de gegevens in de

aanvraag en in het dossier, ook niet van toepassing dat betrokkene niet aantoonde dat hij gemachtigd was tot een verblijf van maximaal drie maanden via het betreffende C-visum.

Bijgevolg beslissen wij dat op basis van de voorgelegde stukken in de aanvraag en de stukken in het dossier betrokkene op geen enkele manier voldoet aan de hierboven gestipuleerde binnenkomstvoorwaarden cf. art. 12bis §1 en bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden van gezinshereniging art. 10.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan 1 van de voorwaarden van artikel 10 word de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Let wel: onze beslissing is niet vergezeld van een besluit tot verwijdering van het grondgebied. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten om zich naar het buitenland te begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag (al dan niet) gezinshereniging in te dienen via de wet voorziene procedure.

De Dienst Vreemdelingenzaken wens uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

Op 23 december 2024 nam de CGVS een beslissing waarbij de toekenning van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker werd geweigerd. Tegen deze beslissing stelde verzoeker opnieuw een beroep in bij de Raad.

Het beroep tegen de bovenvermelde weigeringsbeslissing van de CGVS werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 327 607 van 3 juni 2025.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In zijn synthesememorie voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en het ‘audi alteram partem’ beginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“*De eisende partij bevindt zich heden nog op het eindpunt van haar asielprocedure en daardoor bevindt zij zich in de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van oorsprong, in dit geval de Democratische Republiek Congo om aldaar haar aanvraag tot gezinshereniging, gebaseerd op grond van de artikelen 10 en 12 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen in te dienen. Een dergelijke terugkeer zou uitzonderlijk gevaarlijk voor haar uitvallen, zowel voor haar leven als voor haar fysieke integriteit, tengevolge haar asielaanvraag, heden nog hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

Wij dienen eveneens vast te stellen dat het administratief dossier geenszins gewag maakt van deze elementen waarop de verwerende partij zich in concreto op gebaseerd heeft met het oog op het bewerkstelligen van een rechtvaardig evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de aantasting van het gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens (C.C.E., 26 maart 2014, n°121.440).

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij voorhoudt, stelt de eisende partij vast dat de afgevaardigde van mevrouw de Staatssecretaris voor het Asiel- en Migratiebeleid geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de vreemdeling en des te meer nu er een kind in deze gezinskern bevindt.

Het onderzoek naar de evenredigheid dient eveneens zo grondig mogelijk uitgevoerd te worden.
De overheid zou alle omstandigheden in rekening dienen te nemen waarvan zij kennis heeft of zou dienen te hebben om het risico in te schatten op het berokkenen van schade aan het privé- en gezinsleven.

« De vereisten van het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens, alsook alle andere rechtsbepalingen van het Verdrag, zijn van die aard dat zij een waarborg bieden en niet enkel van goede wil getuigen en dit rechtsartikel heeft voorrang op de rechtsbepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen. » (C.C.E., 25 maart 2016, n°164.784).

Des te meer heeft de verwerende partij zonder enige twijfel een duidelijke beoordelingsfout gemaakt door erop te wijzen dat de eiser niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in het artikel 12 bis, § 1er, daar waar het onderzoek van zijn asielaanvraag nog lopende is en bijgevolg, is hij toegelaten om op dit ogenblik zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning in te dienen en rekening houdende met zijn hoedanigheid als asielaanvrager dient hij geen paspoort voor te leggen (C.C.E., 30 november 2010, n°52.120).
Daardoor bevindt de eiser zich terdege in de onmogelijkheid om het land te verlaten vanwege familiale omstandigheden, want daardoor kan hij niet tegemoetkomen aan deze laatste beslissing.

Daarenboven toont de verwerende partij niet aan dat zij effectief een overweging heeft gemaakt tussen de afweging van de belangen die hierbij in het spel zijn, met inachtname van met name het gezinsleven (C.C.E. n°121.979, van 31 maart 2014), en vooral omdat in dit geval, het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens opgeworpen wordt.

De verwerende partij had moeten verdere inlichtingen inwinnen die haar in staat zouden gesteld hebben om met een volledig kennis van de zaak een beslissing te nemen.

Zij had eveneens de eiser moeten uitnodigen om gehoord te worden, en op deze wijze hem de effectieve mogelijkheid te bieden om op een nuttige wijze zijn standpunt uiteen te zetten (RvS, 19 februari 2015, n°230.257; RvS, 24 februari 2015, n°230.293 ; RvS, 1 maart 2016, ord. N°11.815, de overheid moet de betrokkene uitgenodigen om de nuttige documenten voor te leggen, wat niet gebeurd is).

Indien de overheid het voornemen heeft om een beslissing te nemen die ongunstig uitvalt omwille van met name het gedrag van de bestemmeling, dan dient zij het rechtsprincipe audi alteram partem, te respecteren waarbij de overheid gehouden is zich verder in te lichten aangaande zijn intenties teneinde zijn argumenten of een nuttige en efficiënte wijze uiteen te zetten.

Het blijkt dat de verwerende partij haar beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met het indienen van een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning, opgesteld op grond van het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen door de eiser.
Deze huidige aanvraag is momenteel nog altijd hangende bij de Dienst Vreemdelingenzaken.
De tegenpartij dient, in principe hiermee rekening te houden met betrekking tot haar beslissing tot het weigeren van een verblijfsvergunning, betekend aan de eisende partij.

De verwerende partij zou vooraleerst moeten nagaan of er beletsels zijn bij het uitvoeren en het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven op Belgisch grondgebied, door de eiser opgeworpen.
Indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke beletsels inzake het voeren van een normaal gezinsleven, dan kan men gewagen van een gebrek aan respect voor het gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europese Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens.

Het ontberen van een verblijfsvergunning zou het koppel ontrieven van de mogelijkheid zich vrij te bewegen. Daardoor zou het niet kunnen op reis gaan, zijn eigen goederen verwerven of samen welbepaalde economische en sociale operaties uitvoeren.
Rekening houdende met hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij niet is overgegaan, in dit geval, tot een zo grondig mogelijk onderzoek als mogelijk van de zaak, met inachtneming van de omstandigheden die te hare kennis gebracht werden.

De verwerende partij heeft het voorheen vermelde artikel 8 van het Europese Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens miskend. Het middel is dus gegrond;"

2.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

"1. Verzoeker ontwikkelt nergens in het verzoekschrift de aangewende bepaling van artikel 3 EVRM zodat dit middelonderdeel onontvankelijk voorkomt.

2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing .

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag vermeldt – met name artikel 26/2, §4 van het Vreemdelingenbesluit – alsook de feitelijke motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er wordt toegelicht dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten (1° en 2°) en geen buitengewone omstandigheden aantoont die hem verhinderen het vereiste visum te gaan halen in het land van herkomst (3°).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op 26.05.2023 een aanvraag indiende voor toelating tot verblijf in functie van zijn partner op grond van artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
[…]

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:
[…]

In de bestreden beslissing wordt er in de eerste plaats vastgesteld dat het niet duidelijk is wanneer verzoeker toekwam op het grondgebied. Noch in zijn verblijfsaanvraag noch in het administratief dossier heeft verweerder zicht op een nationaal paspoort, aankomstverklaring, een verklaring op eer, eventuele binnenkomststempels in zijn reisdocument, trein/vliegtuigtickets, etc…

Verzoeker meent niet te moeten voldoen aan de voorwaarden gesteld in vermelde bepalingen nu hij in een asielprocedure zit. Verzoeker toont evenwel niet aan op basis van welke bepaling een verzoek om internationale bescherming hem zou vrijstellen van de voorwaarden op gezinshereniging.

In zijn kritiek gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat het aan hem als aanvrager toekomt om bij zijn aanvraag aan te geven dat er in zijn hoofde buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 12bis, °3 bestaan er tevens de bewijzen van bij te brengen. Echter de verzoeker onthoudt zich van het bijbrengen van enig element betrekking hebbend op zijn asielprocedure of buitengewone omstandigheden bij zijn aanvraag doch meent dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met deze elementen, waarvan verzoeker zich niet de moeite heeft getroost aan te wenden bij zijn aanvraag.

4. Verweerder dient te benadrukken dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé-: of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

In elk geval, stelt verwerende partij zich de vraag naar het belang van het opwerpen van deze bepaling nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM is inderdaad niet dienstig aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze niet met zich meebrengt dat de verzoeker gescheiden wordt van zijn partner. Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van zijn gezins- en/of privéleven niet aan de orde.

De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM om die reden niet aannemelijk.

5. Het recht om gehoord te worden is niet toepasselijk wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst . In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.

Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf die zij wenste te doen gelden in dit kader.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat het verzoekende partij vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen:

[…]

Er wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de huidig bestreden beslissing geenszins verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten en dat het hem vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen. De verzoeker geeft in zijn kritiek dan ook een draagwijdte aan de bestreden beslissing die het niet heeft.

Het middel faalt.

6. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

7. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

8. Het beroep is ongegrond."
2.3 Verzoeker voert onder meer aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in het Rijk. Hij voert in die zin dan ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

In casu wordt de gezinsherenigingsaanvraag die verzoeker heeft ingediend in functie van zijn wettelijke partner die over een verblijfsrecht in België beschikt, geweigerd met toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
[…]
5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.
De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :
a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.
Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;
b) met elkaar komen samenleven;
c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;
d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.
f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.
De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;"

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet bepaalde destijds het volgende:

"§1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.
In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :
1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;
2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;
3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;
4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°."

Verweerder motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten zoals voorzien in artikel 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat verzoeker niet in een andere hoedanigheid is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde wijst erop dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum en dat hij ook geen bewijs heeft voorgelegd zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een visum te verkrijgen bij de bevoegde diensten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn gezinsherenigingsaanvraag met zijn wettelijke partner een "*acte de reconnaisance*" heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij samen met zijn wettelijke partner een kind heeft gekregen dat in België werd geboren op 13 juli 2022. Verzoeker heeft zijn kind erkend op 19 december 2022.

Samen met verzoeker moet de Raad vaststellen dat verweerder op geen enkele wijze heeft rekening gehouden met zijn minderjarig kind, dat nog geen twee jaar oud was op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Ten overvloede wijst artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet er uitdrukkelijk op dat in het kader van het onderzoek van de aanvraag terdege wordt rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Dit kan in casu niet blijken. Dit hoger belang van het kind vindt ook zijn weerklank in artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert. Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) wordt bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "*the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (…). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight." En verder: "It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect*

of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it." (cf. EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120).

Verzoeker kan aldus worden bijgetreden waar hij aanvoert dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn gezinsleven in België, te meer nu hij samen met de referentiepersoon een minderjarig kind heeft.

Het EHRM stelde betreffende de gezinsband tussen een ouder en een zeer jong kind ook nog: "*dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité*)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder. Het verbreken van het contact met een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder.

De gemachtigde motiveert enkel dat er geen bewijs voorligt dat verzoeker over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt, noch dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om het vereiste visum aan te vragen. Waarom de voorgelegde erkenningsakte van zijn minderjarig kind zich hier niet tegen verzet, kan niet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing. Ook al houdt artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in, moet wel blijken dat de gemachtigde in het kader van het onderzoek van de aanvraag terdege heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, quod non in casu. Zoals hoger aangehaald, blijkt dit ten overvloede ook uit artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet.
Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en er door de bestreden beslissing bijgevolg geen scheiding wordt veroorzaakt. De Raad erkent dat de thans bestreden beslissing inderdaad geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Dit neemt niet weg dat ook bij het nemen van de bestreden beslissing moest rekening gehouden worden met de voorgelegde erkenningsakte van het kind van verzoeker en de referentiepersoon, en dus met het hoger belang van dit kind. Uit artikel 8 van het EVRM vloeien immers volgens vaste rechtspraak van het Hof niet enkel een negatieve verplichting voort (in bepaalde gevallen mag een staat niet overgaan tot verwijderen), maar ook een positieve verplichting om gezinshereniging toe te staan wanneer verschillende omstandigheden zich cumulatief voordoen (zie EHRM GK, 9 juli 2021, MA t. Denemarken §135 en GwH 26 februari 2026, nr. 24/2026, punt B.21.5).

Het enige middel is dan ook in de gegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel.</u>

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 februari 2024 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN